

Sygnatura akt VIII C 596/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 30-06-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 23-06-2015 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa K. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. K. kwotę 1011,93 zł (tysiąc jedenaście zł dziewięćdziesiąt trzy gr) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31-03-2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 679,80 zł tytułem stosunkowego zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powódce K. K. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 56 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

V. nakazuje stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu) kwotę 164 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 596/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 marca 2014 r. powódka K. K. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 5.038,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie, podała, że samochód należący do M. R. (1) uległ uszkodzeniu. Po zgłoszeniu szkody strona pozwana nie zakwestionowała swej odpowiedzialności i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 6.543,07 zł. Powódka wskazała, że faktyczne koszty naprawy przewyższają wypłacone odszkodowanie.

Powódka wyjaśniła, że jej legitymacji czynna w procesie wynika z faktu, że nabyła wierzycelność poszkodowanej na podstawie umowy przelewu z dnia 15 marca 2013 r.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. Przyznając, że jako ubezpieczyciel sprawy wypadku komunikacyjnego z dnia 19 lutego 2013 r. ponosi odpowiedzialność za jego skutki, podniosła, że dokonała prawidłowej wyceny poniesionej przez powódkę szkody. Wskazała, że poszkodowana w dniu 20 lutego 2013 r. zgłosiła szkodę, a strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła kwotę 6.543,07 zł,

która ustalona została w oparciu o kalkulację z systemu A., przy uwzględnieniu oryginalnych części zamiennych oraz średnich stawek naprawy.

Podaje, że zastrzegła możliwość dopłaty po przedstawieniu faktury VAT za naprawę pojazdu, przy jednoczesnym zastrzeżeniu, że wartość pojazdu przed szkodą to 10.100 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2013 r. we W. samochód należący do M. R. (1) marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony w kolizji drogowej, której sprawca był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Poszkodowana w dniu 20 lutego 2013 r. zgłosiła szkodę stronie pozwanej.

Bezsporne

Opierając się na kalkulacji naprawy sporządzonej w toku postępowania likwidacyjnego, strona pozwana przyznała w dniu 5 marca 2013 r., odszkodowanie w kwocie 6.543,07 zł.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 5 marca 2013 r., k. 16,

- dokumentacja zgromadzona w aktach szkody nr PL (...), w załączeniu,

- zeznania świadka M. R. (2) (R.), protokół elektroniczny, k. 38.

Wartość pojazdu nieuszkodzonego, w stanie sprzed kolizji w dniu 19 lutego 2013 r., oszacowana na miesiąc luty 2013 r., bez uwzględnienia korekty za mały przebieg, wynosiła 10.255 zł.

Koszt naprawy powypadkowej pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji, odpowiednio do stanu pojazdu, jak sprzed kolizji, przy uwzględnieniu cen części oryginalnych A. wynosi 14.441,79 zł.

Wartość pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 19 lutego 2013 r. oszacowana na luty 2013 r. wynosi 2.700 zł.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. M. M..

Poszkodowana M. R. (1) zawarła z K. K. umowę przelewu wierzytelności przysługującej jej względem strony pozwanej z tytułu odszkodowania w związku z kolizją z dnia 19 lutego 2013 r.

Dowód :- umowa z 15 marca 2013 r., k. 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Fakt powstania szkody w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jak również legitymacja czynna powódki oraz odpowiedzialność strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. co do zasady nie były w sprawie sporne. Również zakres prac koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej nie był kwestionowany.

Spór sprowadzał się do ustalenia wysokości powstałej w pojeździe szkody, a także do zasadności przywracania pojazdu do stanu sprzed wypadku w sytuacji zaistnienia tzw. szkody całkowitej.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, w szczególności zaś treść opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, której to treści strony nie zakwestionowały, Sąd doszedł do przekonania, iż powódka zasadnie domagała się wypłaty odszkodowania uzupełniającego, jednak w niższej kwocie.

Nie budzi wątpliwości, że sprawca wypadku polegającego na zderzeniu się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę (art. 415 w zw. z art. 436 § 2 k.c.).

Odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji drogowej wynikała zaś z art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 9 i 9a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013, poz. 392 z późn. zm.), albowiem - jako ubezpieczyciel - zobowiązana jest do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi sprawca wypadku. Powódka - jako osoba uprawniona do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej - mogła zatem dochodzić roszczenia bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń (art. 822 § 4 k.c.).

Naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.) i powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się przy tym do zapłaty odszkodowania (art. 822 § 1 k.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, zakład ubezpieczeń co do zasady zobowiązany jest do zapłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Wskazuje się jednak, że jedynie w przypadku, gdy koszty naprawy pojazdu po wypadku przekraczają wartość samochodu sprzed tego zdarzenia, w stopniu, który uzasadnia uznanie naprawy za nieopłacalną, gdy remont pojazdu pociągałby nadmierne trudności, albo okazał się niemożliwy, to uzasadnione i celowe jest uznanie powstałej szkody za tzw. szkodę całkowitą i przyjęcie, iż stanowi ona różnicę między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości. W powołanych orzeczeniach dominuje pogląd, który Sąd podziela, że świadczenie zobowiązanego, polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy samochodu), nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 903/00 OSNC 2003 nr 1 poz. 15, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1971 r., II CR 475/70, OSPiKA 1971, nr 12, poz. 231 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., H CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93).

W niniejszej sprawie koszty naprawy pojazdu należące do M. R. (1) niewątpliwie przewyższyłyby jego wartość, dlatego Sąd, uznając to za ekonomicznie uzasadnione, przyjął metodę rozliczenia szkody całkowitej.

Sąd ustalając dalszą kwotę odszkodowania posłużył się opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej, której strony nie zakwestionowały, a Sąd nie znalazł powodów aby odmówić jej mocy dowodowej. Biegły biorąc pod uwagę wyposażenie pojazdu, rocznik, ustalając wartość pojazdu na dzień wypadku i uwzględniając amortyzację, określił jego wartość na kwotę 10.400 zł. Sąd nie znalazł przy tym podstaw aby uwzględnić w wycenie pojazdu korektę za mały przebieg (145 zł), gdyż powódka w żaden sposób nie udowodniła, rzeczywistego przebiegu, nie przedłożyła również karty pojazdu, dlatego też ustaloną wartość należało pomniejszyć o tę kwotę (10.400 zł – 145 zł = 10.255 zł).

Jednocześnie należne powódce odszkodowanie należało pomniejszyć o wartość pojazdu po wypadku, albowiem w sytuacjach, w których zniszczeniu uległa rzecz, a pozostałości po niej prezentują jednak pewną wartość, wartość ta podlega odliczeniu od należnego poszkodowanemu odszkodowania. Zdarzenie będące źródłem szkody nie może prowadzić do wzbogacenia się poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 kwietnia 2004 r. I CK 557/03). Powódka podała, że pojazd został zbyty, jednak z uwagi na brak danych co do tego za jaką kwotę, Sąd przyjął za biegłym, że wartość pozostałości stanowi kwotę 2.700 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że stosując metodę szkody całkowitej, roszczenie powódki z tytułu wypłaty odszkodowania uzasadnione jest jedynie w części, tj. co do różnicy pomiędzy wyliczoną przez biegłego wartością rynkową pojazdu na dzień powstania szkody, a wypłaconą już kwotą odszkodowania oraz wartością wraku pojazdu, tj. do kwoty 1.011,93 zł. (10.255 zł – 6.543,07 zł – 2.700 zł = 1.011,93 zł).

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty wynika z art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.). Sąd związany jednak żądaniem pozwu, zasądził odsetki ustawowe od dnia 31 marca 2014 r.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., mając na względzie, że wobec częściowego uwzględnienia powództwa koszty powinny zostać wzajemnie zniesione.

Niezbędne koszty poniesione przez powódkę do celowego dochodzenia swoich praw wynosiły 1.469 zł i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 252 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jednolity – Dz.U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Strona pozwana poniosła zaś koszty niezbędne do celowej obrony wynoszące 1.217 zł i obejmowały wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Biorąc zatem pod uwagę, że powództwo zostało uwzględnione w 20 % (1.011,93 zł z 5.038,20 zł), a koszty sądowe poniesione przez strony wyniosły 2.686 zł, Sąd przyjął, że powódka powinna ponieść koszty wynoszące 2.148,80 zł (80 % z 2.686 zł), a strona pozwana powinna ponieść koszty w wysokości 537,20 zł (20 % z 2.686 zł). Dlatego też, stronie pozwanej należy się od powódki zwrot kwoty 679,80 zł, o czym orzeczono w punkcie III. sentencji wyroku.

Łączna suma wydatków związanych z należnym biegłemu wynagrodzeniem, powstałych w toku procesu wyniosła 820 zł. Stronę pozwaną wydatki te obciążały do kwoty 164 zł - odpowiednio do części, w jakiej przegrała proces, a powódkę – do kwoty 656 zł. Dlatego też Sąd nakazał powódce uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 56 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (gdyż wynagrodzenie biegłego zostało pokryte do kwoty 600 zł z zaliczki uiszczonej przez powódkę), natomiast stronie pozwanej nakazał uiścić kwotę 164 zł, orzekając jak w punkcie IV i V.